

ת"פ 63908/08/21 - מדינת ישראל נגד אחמד ג'בארין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 63908-08-21 מדינת ישראל נ' ג'בארין (עציר)

לפני כבוד השופט ארז פורת
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
אחמד ג'בארין (עציר)

הכרעת דין

1. עניינו של כתב אישום הינו סכסוך נטען בין הנאשם לבין משפחת בעלה של אחותו.

על פי הנטען, אחות הנאשם, ששמה ראניה, ביקרה אחות אחרת של הנאשם ששמה דוניא, הנשואה למחמוד דעיף. בעקבות דין ודברים, אחיו של הבעל מחמוד, ששמו מוראד, המתגורר בסמוך, דרש כי אותה ראניה תעזוב את המקום.

על פי הנטען, ראניה ודוניא איימו על מוראד, באותו זמן שנדרשו לעזוב, כי יקראו לאנשים שיירו עליו, ולאחר מכן עזבה ראניה את המקום.

מספר שעות אחר כך, סמוך לשעה 22:53 באותו היום, הגיע הנאשם בסמוך לבית מוראד, כשהוא נוהג ברכב מזדה אפור ועמו נוסע רעול פנים שהחזיק ברשותו רובה M-16 או כלי נשק אחר המטביע סימנים סוגיים דומים, ובספסל האחורי ברכב ישב אותה עת אחיו הקטין של הנאשם בשם איהם.

2. על פי כתב האישום, הנאשם יצא מכלי הרכב, פנה למוראד ואביו ג'מאל, אשר שהו בחצר הבית, אמר להם ש"עשו טעות". באותו בשלב, יצא נוסע מהרכב, כשהוא רעול פנים ואוחז בנשק, ואז נכנס הנאשם חזרה לרכב. אותו רעול פנים התקרב למוראד, כיוון את הנשק לקרקע והחל לירות. בשלב זה מוראד החל להתקרב לרעול הפנים כדי לגרום להפסקת הירי מצידו ואז כיון רעול הפנים את הנשק אל רגליו של מוראד וירה לעברו מספר כדורים שפגעו ברגליו. אביו של מוראד, שראה את המתרחש, פנה לרעול הפנים וביקשו לחדול מהירי ואז ירה האחרון מספר יריות גם לעבר האב. בסך הכל ירה אותו רעול פנים

כ-16 כדורים לעבר מוראד ואביו, וזאת, כנטען, במטרה לגרום להם חבלה חמורה או מום.

3. לאחר הירי, חזר רעול הפנים לרכבו של הנאשם והם נמלטו מהמקום.

4. כתוצאה מהירי, נפגעו מוראד ואביו ג'מאל: מוראד נחבל בשתי רגליו מפצעי ירי, נזקק לניתוח ולטיפול רפואי והיה מאושפז כשניים עשר ימים, ואילו ג'מאל נפגע בכף רגלו, סבל מרסיס בעינו ואושפז לשלושה ימים בבית החולים.

5. בשל המעשים המתוארים, מיוחסות לנאשם שתי עבירות שעניינן חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, עבירות שעניינן נשיאת נשק והובלתו וכן ירי מנשק חם באזור מגורים, וזאת על דרך של מבצע בצוותא עם אותו רעול פנים.

6. בתגובתו הכתובה לכתב האישום מיום 21/11/21, אישר הנאשם כי הגיע סמוך לבית מוראד ואביו במועד הנטען בכתב האישום, וכי אכן יצא מרכבו ושוחח עם מוראד ואביו, ברם כפר בכל התרחשות הירי כמפורט לעיל, לרבות בעצם הסעת רעול הפנים לזירה. משכך, באה בפניי פרשת הראיות.

ראיות המאשימה

7. מטעם המאשימה העידו מוראד זמאל ואביו ג'מאל.

מוראד מסר בעדותו כי זה זמן ממושך הקשר בינו לבין אחיו מחמוד וגיסתו, ראניה, אינו טוב ולמעשה הקשר "נותק". בעקבות סכסוך קודם, כשהבחין כי ראניה ובעלה הגיעו שוב לבקר אצל מחמוד ודוניא, שב ותבע כי הנשים ילכו מביתו, הסמוך לבית מחמוד, ואז החלו שתי הנשים דוניא וראניה לצעוק לעברו ואף לאיים ובין היתר אמרו כי "נביא אנשים לירות בך מי אתה בכלל?" (פרוט' מיום 6/2 עמ' 5 ש' 26).

לאחר אותו ויכוח, חלפה כחצי שעה ואז הגיע למקום הנאשם, אחיהן של דוניא וראניה, כשעמו ברכב רעול פנים ואחיו הקטן. מוראד מסר כי הנאשם החל לומר לעד ולאביו כי "עשו בעיות" והם השיבו כי אחותו של הנאשם היא שהחלה ביצירת הבעיות. התפתח ויכוח בין הצדדים (פרוט' 6/2 עמ' 17 ש' 18). בשלב זה הבחין העד כי מרכבו של הנאשם ירד רעול פנים וללא אומר, פתח בירי אוטומטי בצורות, תחילה לעבר הקרקע. העד ניסה להרגיעו ולמנוע ירי באמצעות דחיפתו ונגיעה בנשקו (פרוטוקול מיום 6/2 עמ' 17) אך רעול הפנים המשיך בירי וכעת כיוונו לעבר העד וכתוצאה מכך, נפגע העד מארבעה כדורים.

בשלב זה, אביו של העד, ג'מאל, הגיע בסמוך ליורה כדי להביא להפסקת הירי, ברם היורה החל לירות

גם לעברו. לאחר מכן נמלט רעול הפנים עם הנאשם ברכב, בנסיעה לכיוון דרך ללא מוצא, כשמשפחת העד ניסתה לחסום את הכביש בידעם שהנאשם יאלץ לחזור שוב במקום כדי להמלט. הנאשם אכן חזר למקום, פגע בפחים ואבנים שהניחו בני משפחתו של העד על הדרך ונמלט. לדברי העד, הוא זיהה שרעול הפנים אוחז בנשק מסוג M-16 מאחר שראה נשק כזה במשחקי טלוויזיה.

עוד מסר העד כי כשהחל הירי, מיהר הנאשם חזרה לרכבו ליד ההגה והמתין לרעול הפנים.

8. אביו של מוראד, ג'מאל דעיף, העיד כי לארוע הירי קדם ויכוח בין אשתו של מחמוד בנו, ואחותה, שבמהלכו צעקו השניים על העד ואף ירקו לעברו ולבסוף עזבו את המקום. מספר שעות לאחר מכן, הגיע הנאשם ברכבו עם אחיו ואדם נוסף. הנאשם ירד מהרכב והחל מדבר עם מוראד. כל צד האשים את האחר במתיחות בין הצדדים ובמהלך השיחה מוראד והנאשם דיברו ונעו תוך כדי דיבור לכיוון מרכז הכביש. בשלב זה הנאשם נכנס לרכב ויצא האחר, כשהוא אוחז בנשק גדול ופניו מכוסות בשחור, והחל יורה "ברצף". בתחילה ירה אותו רעול פנים לעבר רגליו של מוראד "עד שהגיע ליד שלו" (פרוטוקול מיום 6/2 עמ' 23 ש' 6 ואילך). בתגובה לפציעת בנו, החל העד להשליך אבנים לעבר היורה, אשר ברח לכיוון הרכב והרכב נמלט מהמקום. העד חסם את הכביש באמצעות פח זבל וגוש ברזל, בידעו כי רכב הנאשם יצטרך לחזור למקום, שכן המשך הדרך הוא ללא מוצא. רכב הנאשם אכן חזר, פגע בפח ונמלט מהמקום.

ג'מאל מסר כי בעטיו של הירי נפגע מרסיס באצבע שמאל ברגלו.

9. העדה דוניא דעיף העידה כי ביום הארוע אכן ביקרה אצלה אחותה ראניה יחד עם בעלה וילדיה, וכי מוראד, אחי בעלה, "גירש" את ראניה ובעלה. העדה הציגה סרטון שצילמה במכשירה הסלולארי שבו נשמעת אחותה ראניה אומרת למוראד "תתבייש לך שאתה מגרש אותנו מפה".

לשאלת ביהמ"ש בדבר כוונתה באומרה למוראד במהלך הסרטון "אתה תראה", השיבה כי כוונתה היתה להתקשר למשטרה.

10. גם העדה ראניה ג'בארין העידה ומסרה כי ביום הארוע אכן ביקרה אצל דוניא וכי התעורר ויכוח עם מוראד שתבע מבעלה להזיז את רכבו שאם לא כן ידרוס אותו". העדה מסרה כי הם הזיזו את הרכב ולמעשה עזבו את המקום. העדה הכחישה כי איימה על מוראד "להביא אנשים שיירו על מוראד" וכי הויכוח שהתעורר "לא היה כזה רציני" (פרוט' מיום 22/2 עמ' 9).

11. מוחמד ג'בארין, בעלה של ראניה, אישר בעדותו בפני כי מוראד הורה לו ולאשתו לצאת מהשכונה והעד עשה כן. לדבריו, הוא "לא זוכר" שהם איימו על מוראד כי יביאו אנשים שיירו לעברו (ת/8 עמ' 2 ש' 12-13).

12. העד עאמר ג'בארין מסר בעדותו בפני כי ביום הארוע היה עד לויכוח בין מוראד לאחיו מחמוד בעניין מקום חניית רכב מסויים. הוא הפריד ביניהם וכל אחד מהאחים חזר לביתו. מקץ כשעה וחצי הבחין ברכב אפור שמגיע "עם לוחית רישוי מקופל משני הצדדים" (עמ' 11 לפרוט' מיום 22/2 ש' 21). הנאשם ירד מהרכב, ניגש לעד אותו הכיר בשואלו "מה קרה", והעד השיב "ששמעתי קללות" וכי היה ויכוח במהלכו הופנו קללות גם לעד. הנאשם השיב כי "זה לא מקובל עליי" שיקללו את העד, ופנה לשוחח עם מחמוד ואביו ג'מאל. בשלב זה מוראד התקרב לעבר הכביש כדי להשתתף בשיחה. מקץ כמה שניות ראה העד כי אדם רעול פנים יורד מרכבו של הנאשם כשהוא אוחז בידו רובה. אותו רעול פנים החל להתקרב לעברם תוך שהוא "יורה כדורים לרצפה". הכדורים פגעו במוראד שנפל, ואביו, "מרוב פחד", ניסה להגן על מוראד תוך זריקת אבנים לעבר אותו יורה, אשר מצידו ברח כמה מטרים ואז נאסף לרכב הנאשם שעזב את הזירה. העד אישר כי לאחר שרכב הנאשם נמלט, הוא חזר שוב על עקבותיו, כיוון שתחילה נמלט לכיוון דרך חסומה ואז חזר לכיוון המנוגד ונמלט.

מאמרת העד עאמר בחקירה שהוגשה בהסכמת הצדדים עולה כי טרם שהחל הירי ארע ויכוח בין הנאשם למוראד, ואז אביו של מוראד התערב "ורצה להבין מה קרה" (ת/10 עמ' 2). בשלב זה ירד רעול הפנים מהרכב וכשהחל מוראד להתקרב לרעול הפנים, החל האחרון לירות לעבר הרצפה כחצי מטר ממוראד ובסוף לעבר רגלי מוראד שנפל. אז אביו של מוראד החל להשליך אבנים על היורה, שמצידו החל לירות באוויר "וכשראה שהאבא לא מוותר וממשיך להתקדם, הוא ירה על הרגליים שלו ופגע בו והתחיל לברוח רגלית... אחמד חזר להגה אסף אותו עלו לכביש..." (ת/10 עמ' 2).

13. הוגשו לעיוני, בהסכמת הצדדים, אמרותיה בחקירה של אשת מוראד, לובנא זמאל. בחקירתה במשטרה אישרה העדה כי מוראד ביקש לסלק את ראניה ובעלה מהמקום, ובתגובה איימו ראניה ואחותה על מוראד כי "אנחנו נוריד אותך" (ראו אמרתה מיום 19/8).

14. אביה של דוניא, חאלד ג'בארין, העיד כי אכן ביקש מהנאשם ביום הארוע שיביא את דוניא לבית הוריה אחר שמסרה כי מוראד ואביו "מאיימים עליה". לדבריו, ברקע עומד סכסוך שמשפחת הבעל רוצים להשתלט על בית שבנה לבתו (פרוט' מיום 10/3 עמ' 14 ש' 18 ואילך). לדבריו, הנאשם לא הביא את דוניא לביתם כפי שהתבקש אלא "ברח" וכי המשטרה היא שאספה את דוניא מבית בעלה. כשהנאשם חזר לביתו, הבחין העד כי הנאשם ואחיו איהם שהיה עמו "מפחדים". העד שמע מהנאשם כי "היה ירי" (פרוט' מיום 10/3 עמ' 15 ש' 32), וכי מוראד איים עליו. כן הבחין כי הנאשם היה פצוע "פצעים קטנים" ברגלו.

גם אמו של הנאשם, סואעד ג'בארין, אישרה כי הנאשם נשלח להביא את אחותו מבית בעלה על רקע בקשתה, בשל בעיות "עם הבעל שלה ואחיה". הנאשם נסע לאסוף את דוניא ברכבו יחד עם אחיו איהם, וכשחזרו הבחינה כי הנאשם "פצוע, מטושטש, הוא פחד" (פרוט' מיום 10/3 עמ' 17 ש' 28).

חרף פציעת הנאשם, העדה סברה ש"לא צריך להתלונן... זה פצע קטן" (שם, עמ' 18).

15. עד ראיה נוסף לארוע - נדים ג'בארין, אישר בעדותו כי בשעות הערב של יום הארוע, הגיע הנאשם סמוך לבית מוראד, ירד מהרכב, לחץ יד לנוכחים "ופתאום היה ויכוח בין הנאשם לבין גיסו מוראד" (פרוט' מיום 10/5 עמ' 22). בשלב כלשהו, המתווכחים עלו על הכביש ואז ירד רעול פנים מרכב הנאשם, ובלי לומר דבר החל לירות בכביש. העד הבחין כי מוראד מתקרב ליורה, דחף אותו ואז נפגע בידו מהירי (שם, עמ' 23). כשהסתיים הירי, העד שב למקום והבחין במוראד כשהוא פצוע.

16. מטעם המאשימה הוגשו, בהסכמת ההגנה, מסמכים רפואיים בהתייחס לפציעות של מוראד וג'מאל וכן מסמכים נוספים בתיק המוצגים.

17. עם סיום פרשת התביעה העלה ההגנה טענה לפיה אין להשיב לאשמה.

נטען כי לא הובאו ראיות לפיהן הנאשם היה מעורב בקשירת קשר עם אותו רעול פנים או שהיה מודע למעשיו של היורה שנעשו באופן ספונטני, בלא שהנאשם אף צריך היה לצפותם. בהחלטה מיום 16/6 דחיתי את הבקשה וחייבתי את הנאשם להשיב לאשמה.

18. הנאשם בחר שלא להעיד ואף לא ביקש להעיד עדי הגנה אחרים.

19. מאמרות הנאשם בחקירות המשטרתיות עולה גרסה עובדתית משתנה: תחילה מסר כי "אינו זוכר" היכן היה ביום הארוע וכי "אני כמעט בטוח שלא יצאתי". בהמשך אמרתו, ת/64, כשהחוקר מטיח בו כי הוא היה עם רכבו ליד בית המתלוננים, השיב הנאשם "יכול להיות". בהמשך, מאשר הנאשם כי אכן נסע לבית אחותו כדי להחזירה לבית ההורים. בהגיעו פגש אנשים, לחץ להם יד "ואז היה ירי... קיבלתי מהירי מכות ... פחדתי". הנאשם הכחיש כי הסיע עמו רעול פנים חמוש וכן הכחיש תחילה כי אחיו נכח עמו.

באמרה נוספת ת/65 מאשר הנאשם כי אחיו היה עמו ברכב כשנסע לבית אחותו, כאמור, ושב והדגיש כי בעצמו נפצע מהירי ברגלו השמאלית.

20. בסיכומיה להכרעת הדין, שוב לא התכחשה ההגנה לכך שרעול הפנים החמוש יצא מרכבו של הנאשם ואף נכנס לרכב בתום הירי, ברם נטען כי מעשי היורה נועדו "לסיים את הויכוח" וליצור הרתעה וכי התפתחות הארועים לפיה בוצע ירי לעבר מוראד ואביו היתה "התפתחות בלתי צפויה", שאינה תוצאה מסתברת של הגעת רעול הפנים לזירה: "משהו השתבש ולא היה מתוכנן" כדברי הסנגור. אותה התפתחות מפתיעה ארעה, כך נטען, רק בשל נסיונם של מוראד ואביו להוציא את הנשק מידי היורה. להשקפת ההגנה, התפתחות עובדתית שכזו לא היה צריך הנאשם לצפות, וממילא אין להטיל עליו

אחריות משפטית לגביה.

21. המאשימה עתרה לאימוץ גרסאות עדי התביעה המלמדות על הגעת הנאשם לזירה בלוויית אותו חמוש, שביצע את הירי בלא שהנאשם ניסה למנוע ממנו את הירי ואף הנאשם נמנע מלהזעיק עזרה בתוך הארוע. להשקפת המאשימה, נוכחות הנאשם בזירה בעת הירי, הסעת היורה, צפייה בירי שביצע ללא נקיפת אצבע להפסיקו ומילוטו בסיום הארוע, כל אלה הופכים את הנאשם למבצע בצוותא של העבירות שנעשו על ידי אותו רעול פנים, שלא אותר.

עוד נטען כי הנאשם טען לגרסה שקרית, לפיה היורה הגיע למקום באקראי ולא ברכבו, וכי שקר זה, שלעצמו, מחזק את משקלן של הראיות כנגדו.

קביעת ממצאי עובדה:

22. עדותם של עדי התביעה שנכחו בזירת הירי משקפת, לטעמי, את השתלשלות הארועים האמיתית. העדויות משתלבות זו בזו ומגבשות סיפור עובדתי מוצק. מנגד, לא באה גרסת הנאשם לסתור דבר מה, אמרות רבות של עדי תביעה הוגשו בהסכמה, כך שנדמה שבסופו של יום, טיעוני ההגנה מתמקדים במסקנות המשפטיות שניתן לדלות מגרסתם העובדתית של עדי התביעה, שנותרה שלא במחלוקת.

בתמצית ניתן לקבוע, כממצאי עובדה, כי זמן מה אחרי שמוראד "גירש" את ראניה ובעלה מבית משפחת בעלה של דוניא, הגיע הנאשם לאותו מקום, כשהוא נוסע ברכבו עם לוחיות רישוי מקופלות ומלווה באחיו איהם ובנוסע שהיה רעול פנים שהחזיק בנשק ארוך. בהגיעו, שוחח הנאשם עם מוראד על אודות האירועים שבעטיים גורשה ראניה, חיש מהרה התלקח ויכוח בין הנאשם למוראד כשהם מתקדמים יחד למרכז הכביש. בשלב זה חזר הנאשם לרכבו, ואז, ובמקביל, ירד ממנו רעול הפנים שהחל לירות לעבר הקרקע בסמוך למוראד. מוראד ניסה למנוע את המשך הירי בהתקרבו ליורה תוך שהוא דוחף אותו ונוגע בנשקו, ובשלב זה החל אותו רעול פנים לירות לעבר רגלי מוראד, ומשאביו גמ'אל התקרב אף הוא והחל ליידות אבנים לעבר היורה, ירה רעול הפנים גם לעבר רגלי האב. לאחר מכן נמלטו הנאשם ורעול הפנים ברכבו של הנאשם מהמקום.

עוד אני קובע כי ראניה ודוניא אכן איימו על מוראד בירי בעת שראניה גורשה מבית אחותה. קביעה זו נסמכת על אמרתה שהוגשה בהסכמה של העדה לובנא, גרסת מוראד שלה ראיתי להאמין, וכן היתממותו של העד מוחמד ג'ברין שלפעת "לא זכר" איום בירי.

משבחר הנאשם שלא להעיד ורעול הפנים לא אותר, אין בפניי גרסה עובדתית באשר לסיבה הקונקרטית שבעטייה הביא הנאשם את רעול הפנים החמוש, וכן אין כל ראיה לאשר סוכם בין הנאשם לרעול הפנים טרם שהובא על ידי הנאשם לזירה.

מסקנות משפטיות:

23. בהתייחס לעבירות הנשק וכן הירי מנשק חם, הנסיבות העובדתיות מלמדות על כי הנאשם היה מודע להימצאות הנשק בידי רעול הפנים וכי הוא עתיד להשתמש בו בזירה. מסקנה זו נגזרת מהגעת הנאשם בנסיבות מחשידות: רכב עם לוחיות רישוי מוסוות, לצידו אדם רעול פנים שאחז בנשק ארוך שהיכולת להסתירו אפסית. גם חזרת הנאשם לרכב עובר לתחילת הירי מלמדת על "פינוי הבמה" לשלב הבא. זאת ועוד: התרחשות הירי אינה אלא מימוש האיום של ראניה ודוניה, שהושמע זמן קצר קודם לכן כלפי מוראד. מילוט היורה בלא שהנאשם מתנהג בדרך כלשהי שתלמד על הסתייגות ממעשה אותו רעול פנים, כגון ניסיון מצד הנאשם להפסיק את הירי; התבטאות מילולית כלשהי בעניין או ניסיון לסייע לנפגעים. הנסיבות העובדתיות הללו מעלות, להשקפתי, כי הנאשם היה מודע למטרת הגעתו לזירה ולמעשי רעול הפנים, כמו גם לתכנונו לירות, גם אם לעבר הקרקע, במהלך המפגש עם המתלוננים. אף לא היתה בפניי תכנית משותפת מראש, הסכמה ספונטנית למעשים, היתה גם היתה.

כאמור, הנאשם לא העיד במשפטו כדי לסתור את המסקנות המשפטיות המתבקשות ממסד העובדתי שקבעתי בהתייחס לעבירות הנשק והירי באזור מגורים. משכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירות הנשק ובירי מנשק חם (כפי שיוחסו לו בכתב האישום, כמבצע בצוותא).

24. העדר ציפייה בפועל, לירי לעבר גוף המתלוננים, עדיין אינו מסיים את בחינת היקף אחריותו של הנאשם. בהעדר כל ראיה בדבר תכנית מצד הנאשם לפגוע פיזית במתלוננים באמצעות הירי בזירה, ונוכח עדויות הורי הנאשם בדבר פחדו הרב לאחר הארוע, אני מקבל את טיעון ההגנה כי הפגיעה במתלוננים על ידי רעול הפנים היתה בגדר "הרחבה" של התכנית המקורית ולא חלק מתכנית עבריינית ידועה וקודמת לאירועים.

בנסיבות הראייתיות, כאמור, אפשר בהחלט כי הבאת רעול הפנים החמוש נועדה להוות "גיבוי בטחוני" לנאשם, וליצור פחד אצל המתלוננים ותו לא. פגיעתם ארעה בשל ניסיונו של מוחמד ואביו להביא להפסקת הירי באמצעות התקרבות לכלי הנשק ולאוחז בו.

סעיף 34א.א(1) לחוק העונשין קובע כי יכול שמבצע בצוותא יישא באחריות לעבירה שונה או נוספת "כאשר בנסיבות הענין אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה".

על פי ההלכה הפסוקה, את שאלת הציפיות בכוח "יש לבחון לאור נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. הבחינה, יש לזכור, היא לעולם בדיעבד ועליה להתייחס לנסיבות ביצועה של העבירה השונה או הנוספת, כפי שבוצעה בפועל" (ע"פ 3390/98 רוש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו - 28/12/99)).

כן נפסק כי:

"ציפיות בכוח נמדדת - אם כן - באמת מידה של סבירות, במבחן של "אדם מן היישוב", אך הבחינה נעשית לעד בתוך נסיבות העניין הקונקרטי והסובייקטיבי, כאשר נקודת המוצא לבחינת הציפיות בכוח מבוססת על המטען הסובייקטיבי שהיה למבצע הספציפי בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה" (ע"פ 2549/19 מדינת ישראל נ' זעורה (פורסם בנבו - 25/1/22).

25. בענייננו, משהגיע הנאשם בלווית רעות פנים, בנסיבות בהן היה מודע לכך שייעשה שימוש בנשק, גם אם לצורך הפחדה בלבד, הרי שנוכח העימות המתמשך עם משפחת המתלוננים והעובדה כי לא לקחו אחריות על "אשמתם" בסכסוך, שעה שהנאשם שוחח עמם לפני הירי, כל אלה מלמדים על כי הנאשם היה צריך לצפות כי המתלוננים ינקטו בתגובה כלשהי כלפי הירי "המרתיע", תגובה שאפשר כי תסלים את המצב.

ודוק: רעול הפנים פתח בירי לעבר הקרקע קרוב מאוד לרגלי מוראד (פרוטוקול עדותו מיום 6/2 עמ' 10 ש' 20). במצב כזה אך טבעי כי המתלוננים, שלא היו מודעים לחפצו של רעול הפנים, יינקטו באמצעי התגוננות כלשהם בסוברים כי ירי בסמוך לרגליהם יביא עמו גם פגיעה פיזית בהם. מדובר בפגיעות מאותו נשק שהנאשם ידע כי הגיע לזירה וכי ייעשה בו שימוש כלשהו, ולו כדי להפחיד את המתלוננים.

כאמור, הנאשם לא העיד בעניין ולא טען למעשה טענה על אודות ידיעתו וצפייתו מהירי בסמוך למתלוננים.

נוכח האמור, אני סבור כי הירי לעבר פלג גופם התחתון של מוראד ואביו היה במתחם הצפייה הסבירה של הנאשם כאן.

26. נוכח הוראת סעיף 34א(א)(1), ככל שהעבירה הנוספת או השונה הינה עבירת כוונה אזי יישאו המבצעים הנותרים באחריות לה כעל עבירה של אדישות בלבד. משכך, אני סבור כי ניתן להרשיע את הנאשם, בגין חלקו בפציעת מוראד וג'מאל, בעבירה לפי סעיף 333 ו-335א(1) לחוק העונשין, שבצידה מצב נפשי של מודעות שהיא אף פחות ממצב נפשי של אדישות וממילא נכלל בו.

27. סוף דבר: אני מרשיע את הנאשם בעבירות בנשק וירי מנשק חם, כפי ניסוחו של כתב האישום.

הנאשם מזוכה מעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ומורשע חלק זאת בעבירה שעניינה גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו-335א(1) לחוק העונשין.

נוכח זאת, יימחקו המילים מסעיף 14(א) שבכתב האישום: "בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה".

ניתנה היום, ב' אלול תשפ"ב, 29 אוגוסט 2022, במעמד ב"כ המאשימה: עו"ד גב' אללא אבו רומי, ב"כ הנאשמים: עו"ד מנחם רובינטשיין ועו"ד יוסרי זין אלדין והנאשם באמצעות הליווי.